

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ματά των αν' θελουν. — η Όνειροπόλος Ψυχή με την Νεράιδα των Σπετσών, Λιωτοπούλαν και Άνθος του Ζαππείου — ο Αγροσταφής Ναύαρχος με την Αύρα της Κερκύρας, Σιωπηλή Νύκτα και Άνοιξιότικην Βραδυάν — ο Πανταγού Παρών με την Πτερωτήν Τα Ξειδιώσιδα, Όνειροπόλον Ψυχήν και Κρητικόν Κάστανον (με τὰ ὄνειμά τω) — τὸ Δευκὸν Κρίνον με τὴν Φιλόμουσον Νεάνιδα, Ναυτοπαίδα καὶ Ζιζάνιον τοῦ Σχολείου — ο Νυκτοκόραξ με τὴν Φθινοπωρινὴν Νύκτα, Ἀλλοπαρθάλιον καὶ Ἀηδόνα τῆς Ἀνοίξεως — ἡ Ἀμυρακιδίτις Ἀδρα με τὸν Παμπόνηρον Κατεργάρον, Ἄνθος τοῦ Μαίτου καὶ Τσουχτραρ — ἡ Μέλλουσα Καλόγηρα με τὸ Μαριὰμ Κῆμα καὶ Τραγιάσκον — ὁ Χωλὸς Διάβολος με τὴν Ἐρυθρὰν Καμέλιαν, Ζουλέικαν καὶ Ζοφερόν Νέφος — ἡ Τσουχτραρ με τὸν Ἰσχυρὸν Λέοντα καὶ Ἰσχυροφάνη Ἑλληνίδα — ἡ Τσιγγαρέλλα με τὴν Τραγιάσκον, Ἀι-Λαίρ τῶν Πατησίων καὶ Κεντρί — τὸ Κρητικόν Κάστανον με τὴν Κυκλαμιάδην, Ἐθσιον Ἄνθος καὶ Ἰτέαν (ὄν θελόν με τὰ ὄνειμά τω) — ἡ Ἀμαυράλις με τὸν Δελαμιόλ (τοῦ ὁποίου ζῆσι καὶ τὸ ὄνομα) — ὁ Ἰσχυρινός τοῦ Κόσμου με τὸν Ἄγγελον Ἀυγερινόν, Κόρη τῶν Ἀλπεων καὶ Κόκκινην Ἐξοχήν — ὁ Μικρὸς Ἄνθρωπος με τὸν Σκίληρον Βράχον, Ἄστρον τοῦ Αἰγαίου καὶ Ἀστέρα τῆς Ἀνατολῆς — ἡ Κόρη τοῦ Δουράβεως με τὸ Κῆμα τοῦ Δουράβεως καὶ Ἀδραν τῆς Κερκύρας — ἡ Γαλλικὴ Ναυαρχίς με τὸ Κορινθιακὸν Κῆμα, Ἰσχυροφάνη Ἑλληνίδα καὶ Ἑλληνικὴν Ψυχήν.

(ἔστειλα.) Χρυσανθεΐδα (με τὰς ἐνεργείας σου, ἀποτέμνεσαι μίαν τὴν θεοποτέριον καὶ πολυτιμότερον φίλον μου δὲν ἔχω λόγους νὰ σο' εὐχαριστήσω.) Ἑλλητὴν τῆς Ἐβρουσιάνης (χαίρω πῶς εἶσαι καλλιτέρα, καὶ εὐχομαι τελείαν ἀναρωσῶν.) Σκίληρον Βράχον (αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές.) Ἐαρινὸν Ἄραγμα (ἄ, εἶμαι θυμωμένη μαζί σου; καὶ διατί; ὠρεῖται τὸ Π. Πνεῦμα.) Μικρὰν Ἀνθοδέσμη, Μικροῦλαν Πατριανὴν (βεβαίως θὰ λάβῃς μέρος εἰς τὸ Ἀκχεῖον Λοιπὸν ἢ Βοσποπούλα; ...) Ἀμυράν Λάμπριν (κ' ἔγω ἔχω μεγάλας ἐλπίδας εἰς τὴν εὐλόγησίαν σου.) Μολὸν Λαβὴ (δὲν εἶδες τίποτε νὰ προαναγγείλω τοῦ Ἄντα δια τὸ ἔτος 1902, διότι ὁ κύριος αὐτὸς εἶνε ἀκόμη ὑπόδικος καὶ σφυρόδικος; ἂν ἰδοῦμεν τι ἀποφασίσῃ ἡ... Δωδεκάτη Κυριακή.) Κυκλαμιάδα Κῆθον ([E] διὰ τὴν ὥριαν ἐπιστολήν) Λεὼν τοῦ Παρισσοῦ, Κυκλαδίτην (Βραβίον ἔστειλα, φίλησέ μου τὰ δέλφια.) Ἄνδρα Τσιγγαρέτην (φίλησέ μου καὶ τὴν φιλόμουσον ἀδελφούλαν σου) Καραμπαμπῶν βεβαίως θὰ σοὺ ἀπαρτήσω, καὶ θὰ σοὺ εὐχηθῶ κ' ἔγω καθε εὐτυχίᾳ καὶ προόδῳ.) Ἐφεσιακὴν Μαργαρίταν, Ἐφεσιανὴν Κόρην (κ' ἔγω δὲν σας λησμονῶ ποτε' ἔστειλα ἔτι ἐξηγήσατε) Γαλλίαν Δ. Φιλιπποπούλον (ναί, ἐγκαιρὸς) Νευρόσπαστον (αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές.) Κουί — κουί — Κουίνον, Χρήστον Οἰκονόμου, Κορινθιακὸν Κῆμα (ἔχει καλῶς.) Θαλασσινὸν Δουλοῦδι (ὅς εἶνε, ἀλλὰ νὰ μὴ κάμῃς πάλιν ἕνα χρόνῳ βεβαίως, εἰμπορεῖ νὰ μεταχειρισθῇς Μ. Μυστικὰ τοῦ 1899, αὐτὰ δὲν παλῆνουν.) Ἀγροσταφῆς Ναύαρχον ἀναμένω τὴν φωτογραφίαν σου τὸ Ἄ' Βραβίον ἐδίδη εἰς τὸν Ἀυγερινόν διὰ τὴν χάριν τῆς ἐπιστολῆς τοῦ καὶ διὰ τὴν εὐφύαν, καὶ ἄς μὴν ἦτο ἡ γνώμη τοῦ ἡ ἀληθεστέρου.) Δουκίσσαν τῶν Σαλωνίων (με τὰ συλλυπητήριά μου διὰ τὸν θάνατον τοῦ παπποῦ.) Μίναςιν, Φιλαγγλον Ἑλληνα (δὲν πιστεύω νὰ ἐκπαρτήσῃς τόσο.) Ἰσχυροφάνη Ἄστρον (ἔστειλα διὰ ἀπὸ γράφεις τόσο βιαστικὰς τελευταίας γραμμάς τῆς ἐπιστολῆς σου δὲν κατόρθωσα νὰ τὰς ἀναγνώσω.) Ἀμυρακιδίτις Ἀδραν (ἀντασπάσσομαι τῇ Φλόγα θριάμβου αὐτοῦ πῶς λέγεις, θὰ γίνῃ εἰς τὴν Εἰκοσιπενταετηρίδα μου, δηλαδὴ τοῦ χρόνου.) Λευκὸν Κρίνον (διὰ τὸ βραβεῖον πρέπει νὰ ἐκλέξῃς τόμον ἐκ τῶν τῆς δρχμῆς, διότι ὁ θεὸς ποὺ παραγγέλλεις εἶνε τὸν 2,50' ὁ ὀδηγὸς τὰ λέγει διὰ αὐτὰ.) Στυριανὸν Λουκούμι (δὲν ἐλησμονήσα νὰ σοὺ στείλω, ἀλλὰ θ' ἐλάβῃς εἰς τὸ ταχυδρομεῖον) Ἐξαναστεῖλα. Κλειονίκη Δ. Δημητριάδου, Ἰσχυροφάνη Λέοντα, Ἀδραν τοῦ Πηλίου (εὐχαριστῶ; ἀλλὰ πρέπει νὰ μου γράψῃς ἢ ἰδίαν, συμφώνως με τὸν Ὄσην) τὴν κρίσιν μου περὶ τοῦ Διηγήματός σου θ' ἔδωξ' εἰς τὸ ἀποτελέσμα α τοῦ Διαγωνισμοῦ.) Ζωήν Φιλιου, Ζιζάνιον Σχολείου, Μαθηρὴ Προσωπιδοφρόν (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὰς καλὰς διαβέσεις, δὲν ἀμφίβηλλω θ' εἶσαι ἐμπροθέσιμος; ἡ προσβουλὴ μερὸς μέχρι τέλους τοῦ μηνός.) Κωνσθ. Τσαγκαράδαν (πολὺ, μὰ πολὺ μὸν ἄρεσεν ἡ ἐπιστολή σου νὰ μοὺ γράφῃς.) Ἐδσπερτίον Π. Σάκκην (ἔχει καλῶς, εὐχαριστῶ.) Ὁρέστην Δ. Καμπουροῖδην (ἔστειλα.) Κόρη τοῦ Δουράβεως, Ἀθῶν Καρδίαν (ἐμπρός λοιπόν, ζήτω!) Ἰωάνναν, Ἄρ. Ρηγοπούλου (εὐχαριστῶ πολὺ) Κερκυραϊκὴν Νύκτα (τί ἐγίνες; μόνον εἰς τὴν ἀναμέσειν τῆς συνδρομῆς σου θὰ μοὺ γράφῃς;) Βύθγγελον Γ. Γατζίπαγαγιώτου, Ἀπίγονον τοῦ Νέστορος (ἐνοεῖται δι' ἃ λάθου μέρους καὶ εἰς τὸ Ἀκχεῖον) Ἐανθομαλλοῦσαν ([E] διὰ τὴν ὥριαν ἐπιστολήν, ἐλπίζω θ' ἂν διατηρήσῃς τὸ ὑψηλὸν αὐτὸ ἀίσθημα τῆς ἀγάπης.) Ἐλπιδοφρόν (τὰ λάθος ἐδιορθώθῃ) Ἄστρον τοῦ Αἰγαίου, Θαλασσινὸν Ζωγράφον, Κόντε Ραπανάκη (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.) Ἀνέλιπτον Χαράν (εὐγε! δημοσιεύω τὴν πρότασίν σου, ἀλλὰ σὺ πρώτῃ ἀφείλεις νὰ γράψῃς ἐπιστολήν διὰ νὰ ζητήσῃς ἀλληλογραφίαν, υποτίθεται δι' αὐτὴν καὶ πῆς καὶ ὁ ἄλλος θ' εἰς σου ἀπαντήσῃ) Ἰσχυροφάνη Ἄστρον, Ἄνθος τῆς Ἀρετῆς

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 9 Μαρτίου.
Ο χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δίδω τὰ γράμμασιν εἰς λύσεις τῶν οἰ διαγωνιζόμενοι, πολεῖται ἐν τῷ Γραφεῖον μετὰ ἐπιτήρησιν, ὅν ἕκαστος περιεχει 20 φύλλα καὶ τιμὰτα φ. 1

14. Αξίγραφος.
Πρίθεσι με ἀπόστροφον.
Εἰς τοὺς ναοὺς ἀκούεις τὸ δεύτερον μου.
Ἄντωνυμία τὸ τρίτον μου.
Φωτίζει ὡς λαμπρὰς τὸ τέταρτον μου.
Τὸ σύνολόν μου εἶνε στρατηγός.
Ἕλλην, ἀρχαῖος καὶ γνωστός.
Ἐστὴν δὴ τὸς Ἀλφεινίδος

15. Συλλαβογράφος.
Ἄν τρεῖς φθόγγους μουσικῆς
Δάδης καὶ στενῆς συνδέσης,
Ἀμνης εὐρωπαϊκῆς
Τὸνομα ἀποτελέσῃ.
Ἐστὴν ὑπὸ Δημητῶς Ν. Φαραμακίδου

16. Μεταγραμματισμός.
Ὅπως εἶμαι, εἰς τὰς χώρας
τοῦ Βορρᾶ νὰ με ζητήσῃς.
Ἄν ἐν γράμμα μου ἀλλάξῃς,
φῶς νὰ εὖρης μὴν ἐλπίσῃς.
Ἐστὴν δὴ τὸς Ἄνθους τοῦ Μαίτου

17. Ἀίνεγμα.
Ἐν μέρος τοῦ ποδοῦ, ἀρσενικῶς,
Καὶ πόλις ἔστη Ἄσιαν, θηλυκῶς.
Ἐστὴν δὴ τὸς Ἀργ. Κ. Παπαδήμου

18. Πυραμῖς.
Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν ἄνθος.
★ + ★ = Ἄνθος.
★ + ★ + ★ = Πτηνόν.
★ + ★ + ★ + ★ = Συγγραφεὺς ἀττικῶς.
★ + ★ + ★ + ★ + ★ = Ἀρχιπέλαγος.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Πενδοῦνης Καρδίας

19. Μωσαϊκόν.
Ὁ Κάτων καὶ ὁ Νέρων.
Ὁ Νέστωρ καὶ ὁ Ἴερων.
Ἡ Ἥθῃ καὶ ὁ Ἄδης.
Μαζὶ καὶ ὁ Ἀλκιβιάδης,
Ὅλοι αὐτοὶ δανεῖζον εἰς σὲ ἀπὸ ἑνα γράμμα
Καὶ στρατηγὸν ἀρχαῖον μάς γράφεις ἐν τῷ ἄμα.
Ἐστὴν δὴ τὸς Λυκαίου Νουτίου

20. Σύνθεσις Δέξεων.
Αἱ κάτωθι συλλαβαὶ συνεννοῦμεναι καταλλήλως, σχηματίζουν ἀρχαῖον γνωμικόν ἐκ τῶσδε ἀσφάν λέξεων.
των, με, α, τ, ω, ρ, μα, πο,ς, τρο,ν, χω,ρ, πα,ν, θρω.
Ἐστὴν ὑπὸ Δημ. Π. Παζζόσκαινα

21. Διπλῆ Ἀκροστιχίς.
Τὰ μὲν ὄρχικα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν ὄνομα μυθολογικόν, τὰ δὲ δεύτερα ὄρος διασημον ἐκ τῆς ἱερᾶς Ἱστορίας.
1, Πόλις τῆς Τουρκίας, 2, Μέρους τῆς οἰκίας, 4, Ἄνθος, 5, Μέρους τοῦ λῆχου, 6, Τόπος χλοερῆς, 7, Θεῖον ἔμβλημα.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Μονάσεως

22. Φωνηεντόλιπον.
νς-ρ-κ-νς-κ
Ἐστὴν ὑπὸ Χαρ. Χαβαλάμη

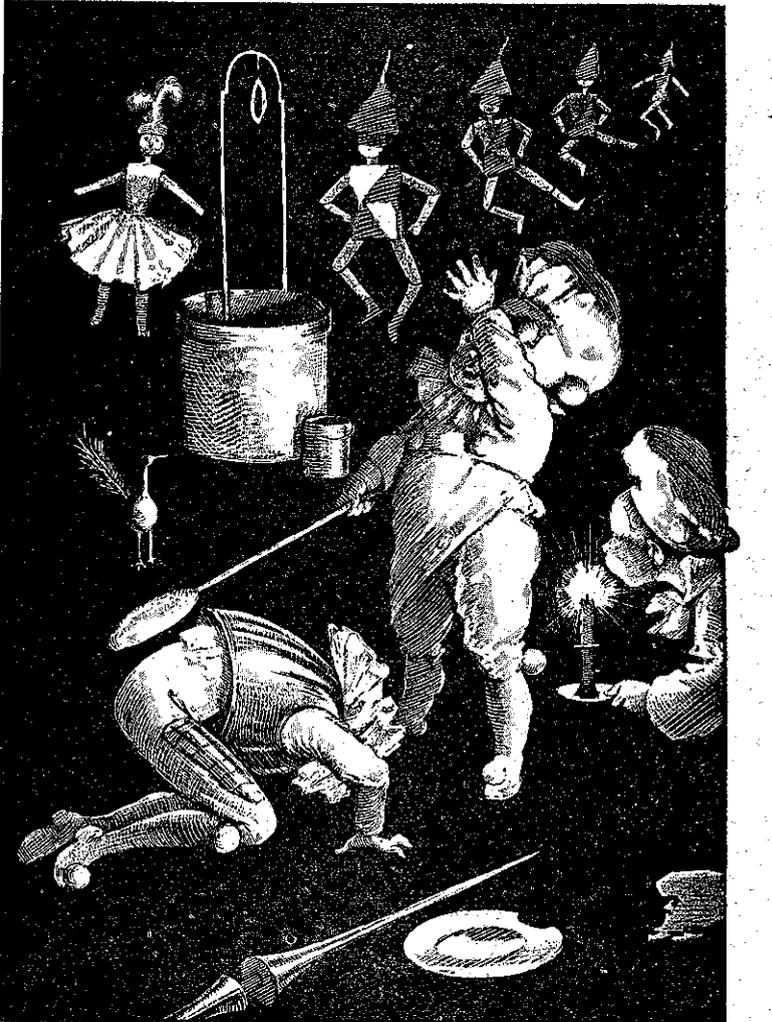
23. Γρίφος
οἶν' εἰς τις ἔλα, δός...
ἀρῆ ὄλ
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κόλπου τῆς Ἀτσιλίας

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
Εὐχαριστῶς ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια πάσης πόλεως. Ἀπάντησις ἄμιστος. Constantin N. Constantinides, Alexandria (Egypte) (B-4)
Ανταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια πάσης πόλεως. Ἀπάντησις ἀσφαλής. — Georges J. Lyritis, Alexandria (Egypte) (B-5)

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ἰπουργείου τῆς Παιδείας ὡς κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' ἐπιστολῆς ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἕν ἔτος.
ΕΚΔΑΙΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λ.π. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὅδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Καυτεῖα
Περίοδος Β' — Τόμ. 9^{ος} Ἐν Ἀθήναις, 26 Ἰανουαρίου 1902 Ἔτος 24^{ον}. — Ἀριθ. 4

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΔΟΝ-ΚΙΧΩΤΗΣ
[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Γ.
Ὁ Φασουλάκης Δὸν-Κιχώτης καὶ ὁ φίλος τοῦ Σάντσος ἐπεριπάτησαν καβάλα ὅλη τὴν ἡμέρα, καὶ τὸ βράδυ, κατακουρασμένοι, ἐφθασαν ἀπέξω ἀπὸ ἑνα σπιτί.
— Τί λαμπρὸς πύργος! ἐφώναξεν ὁ Φασουλάκης Δὸν Κιχώτης.
— Ὅχι νὰ μὴν εἶνε πύργος! ἀπεκρίθη ὁ Σάντσος. Μὰ ἐστὸ θεὸ σου, πῶς σου φάνηκε ὅτι εἶνε πύργος; Δὲν βλέπεις ποῦ εἶνε ξενοδοχεῖο; Καὶ νὰ σου πῶ, τόσο τὸ καλλίτερον. γιατί θὰ μπορέσουμε νὰ φάμε ἐδῶ καὶ νὰ κοιμηθούμε.
— Εἶνε πύργος, σοῦ λέγω.
— Εἶνε ξενοδοχεῖο, σοῦ λέγω.
Καὶ πραγματικῶς ἦτο ξενοδοχεῖον. Ἀλλὰ ὁ Φασουλάκης Δὸν-Κιχώτης ἔχει τόσο παραγεμισμένο τὸ μυαλό του με τὰ βιβλία που ἐδιάβασε, ὥστε παντοῦ φαντάζεται ὅτι βλέπει πύργους ἰππότας πυργοδεσπότας καὶ πυργοδεσποῖνας.
Εἰς τὴν πόρτα τοῦ ξενοδοχείου στέκονται δύο ὑπηρετρίες.
— Ὠραῖές μου κυρίες! λέγει ὁ Φασουλάκης ἐπιτρέψατε εἰς τὸν ἄνδρην Δὸν-Κιχώτην νὰ σας προσφέρῃ τὰ ταπεινά του σεβάσματα. Καὶ σκύβει σὺν νὰ ἐβλεπε Βασιλίσσης!
Ἡ ὑπηρετρίες, ἀσυνειθιστες νὰ τας χαιρετοῦν ἔτσι, σαστίζουν, ξεκαρδιζονται ἐστὰ γέλια.
Στρώνουν τραπέζιν τοῦ Φασουλάκη. Ἐπειδὴ ὁμως ἡ περικεφαλαία του με τὴ μάσκα τῆς, εἶνε δεμένη ἐστὸ κεφάλιν του με τέτοιον τρόπον, ποῦ εἶνε ἀδύνατο νὰ τὴν βγάλῃ, ἀναγκάζονται νὰ του περνοῦν τὸ φαγὶ ἐστὸ στόμα με ἕνα σωλήνα!
Ὁ Σάντσος ὁμως, ποῦ δὲν ἔχει πανοπλία, τρώγει λαμπρὰ, ἀπ' ὅλα τὰ φαγητὰ τοῦ ξενοδοχείου.
Τὸν παλαιὸ καιρὸ, ὠνόμαζαν κίπποτας κᾶτι γενναίους ἀνθρώπους που ἐπήγαιναν ἀπὸ χώρα σὲ χώρα κ' ἐπροστάτευαν τοὺς ἀδυνατὸς ἐναντίον τῶν ἰσχυρῶν.
Ὁ Φασουλάκης, ποῦ θέλει νὰ μιμηθῇ εἰς ὅλα τὸν Δὸν-Κιχώτην, παρακαλεῖ τὸν «πυργοδεσπότην» — δηλαδὴ τὸν ξενοδόχον του, — νὰ του χειροτονήσῃ ἰππότην.
Ὁ ξενοδόχος, ποῦ ἔτυχε νὰ του ἀρέσουν τὰ ἀστεῖα, δέχεται. Κτυπᾷ λοιπὸν δύο φορὰς τὸν Φασουλάκη με τὸ ξαφριστήρι του, — κατὰ δυστυχίαν δὲν εἶχε σπαθί, — καὶ ἔπειτα τὸν φιλεῖ εἰς τὰ δύο του μάγουλα.
Ὁ Φασουλάκης δακρύζει ἀπὸ συγκίνησιν. Δὲν του ἔμενεν ἀμφιβολία, ὅτι ἐχειροτονήθη Ἰππότης!
[Ἡ συνέχεια προσεχῶς.]
Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια).

— "Ισως όχι δια πεζοπόρους, παρετήρησεν ο Πορτογάλος" έπειτα δεν είναι και βέβαιος, αφ' ου κανείς δεν το έδοκίμασε. . . "Όσον δια τα άμάξια όμως, βεβαίως α ή απόπειρα θά ήτο ματαια.

— Είπες, Ουρδαξ, ότι κανείς έως τώρα δεν έδοκίμασε να διασχίση αυτό τὸ δάσος ;

— Δεν ήξεύρω αν έδοκίμασε κανείς, κύριε Μάξ, άλλα βεβαίως κανείς δεν θά το έκατόρθωνεν. Ούτε εις τὸ Κάμερον, ούτε εις τὸ Κόγγον δεν θά εύρισκετο άνθρωπος ικανός δια τέτοιο τόλμημα. Και πῶς θά έπεχείρει να περάσῃ από εκεί, όπου ούτε δρόμος ούτε μονοπάτι υπάρχει, παρά μόνον τριβολοι και άγκάθια ; "Αμφιβάλλω μάλιστα, αν ή φωτιά και ο Άλεκευς θά ήμπορούσαν ναοίξουν δίοδον εκει-μέσα. . . αφίνω δά και τὰ ξηρά δένδρα, τὰ όποια θά σχηματίζουν προσκόμματα ανυπέβλητα.

— Άνυπέβλητα, Ουρδαξ ;

— Άγαπητέ μου φίλε, είπε τότε ο Τζών Κόρτ, ας μή σε σκανδαλίξῃ πλέον αυτό τὸ δάσος, και ας θεωρήσωμεν ως εϋτόχημα τὸ ότι πρόκειται να τριγυρίζωμεν μόνον άπέξω. "Όμολογῶ ότι δεν θά ήθελα καθόλου να ριφονιδυνεύσωμεν μέσα εις τέτοιον λαβύρινθον δένδρων. . .

— Ούτε δια να μάθης τί κρύπτει ;

— Και τί θέλεις να κρύπτῃ, Μάξ ; Βασίλεια άγνωστα, πόλεις στοιχειωμένες, μυθολογικά ελδοράδα, ή ζῶα νέου είδους, σαρκόβορα με πεντε ποδάρια και ανθρώπους με τρία ;

— Και διατί έχι, Τζών ; . . . Και τίποτε άπλούτερον, παρά να πᾶμε να ιδούμε !

— Ο Λάγκας, με τούς μεγάλους προσεκτικούς οφθαλμούς του και με την έξυπνην φυσιογνωμίαν του, έφαινετο ως να έλεγεν, ότι αν ο Μάξ Ουμπέρ άπετόλμη να ειςχωρήσῃ εις τὸ μυστηριώδες εκείνο δάσος, αυτός δεν θά έφοβίτο καθόλου να τον ακολουθήσῃ.

— Όπωςδήποτε, υπέλαθεν ο Τζών Κόρτ, αφ' ου ο Ουρδαξ δεν έχει σκοπόν να διασχίση τὸ δάσος δια να φθάσῃ εις τὰς όχθας τού Ουμπάγκη . . .

— "Όχι βέβαια, απήνησεν ο Πορτογάλος, διότι θά διετρεχάμεν τὸν κίνδυνον να μη είμπορέσωμεν πλέον να έξέλθωμεν από εκεί.

— Τότε λοιπόν, αγαπητέ μου Μάξ, πᾶμε τώρα να κοιμηθούμε, και ας ιδούμε πλέον τὰ μυστήρια τού δάσους . . . εις τὸν ύπνον μας, — αν και ουτε αυτό δεν μου φαίνεται φρόνιμον ! . .

— Γέλα, Τζών, γέλα μαζί μου όσον θέλῃς. "Εγώ όμως ένθυμούμαι τι λέγει

ένας ποιητής μας . . . δεν είξεύρω πῶς. Να έρευνήσῃς τὸ άγνωστον, δια να εύρῃς τὸ νέον.

— Άλήθεια, Μάξ ; Και ο άλλος στίχος που όμοιοκαταληκτεῖ με αυτόν ;

— Α. . . τὸν έλησμόνησα, Τζών !

— Λησμόνησε λοιπόν και τὸν πρώτον, καθὼς έλησμόνησες τὸν δεύτερον, και πᾶμε να κοιμηθούμε !

Και προφανῶς αυτό ήτο τὸ φρονιμότερον. Ούτε είχαν ανάγκην να επιστρέψουν εις τὰ διαμείσματα τού άμαξίου. "Ήμπορούσαν κάλλιστα να διελεύθουν τὴν νύκτα εν ύπαιθρῳ, παρά τούς πρόποδας τού γηλόφου, υπό τὰ μεγαλοπρεπή δένδρα, ή δροσερότης τῶν όποιων έμετρίαζε τὸν καύσωνα, τὸσον ισχυρὸν άκόμη και μετά τὴν δύσιν τού ήλιου. Και ναί μεν οί άστερισμοί έκρύπτοντο υπό νέφη πυκνά, άλλα δεν ήπαιλείτο βροχὴ, και τὸ ύπαιθρον άπέψε ήτο ὅπως ακίνδυνον.

Ο μικρὸς Λάγκας έφερε σκεπάσματα. Οί δύο φίλοι, καλά τυλιγμένοι, έξηπλώθησαν μεταξύ τῶν ριζῶν ενός ταμαρινοδένδρου, — αί όποιαί έσχημάτιζαν ως είδος κλίνης ναυτικῷ θαλαμισκού, — και τὸ παιδίον έχώθη πλησίον των, ως σκύλος φύλαξ πιστός.

Πρὶν να τους μιμηθῶν, ο Ουρδαξ και ο Κάμης ήθέλησαν να κάμουν άκόμη ένα γύρον δια να βεβαιωθῶν ότι οί βόες ήσαν δεμένοι και δεν ήμπορούσαν ναπομακρυνθῶν πολύ, έτι οί φύλακες άχθοφόροι εύρίσκοντο εις τὰς θέσεις των, ότι αί πυραι είχαν οθεσθῃ έντελῶς, διότι ήρκει ένας σπινθέρ δια να πυροπολήσῃ τὰ ξηρά χόρτα και τὰ ξηρά ξύλα. "Επειτα και οί δύο επανήλθον πρὸς τὸ άμάξιον, πλησίον τού όποιου και κατεκλίθησαν.

Ο ύπνος δεν άργησε να τους πάρῃ, — ύπνος βαθύς, πού δεν ήκουον κατά τὸ κοινῶς λεγόμενον, ουτε Θεοῦ βροντήν. Μήπως θά καταλαμβάνοντο υπό τού ύπνου και οί κουρζιμένοι φρουροί ; . . Ναί και μετά τὴν δεκάτην ὥραν, δεν υπήρχε κανείς δια να παρατηρήσῃ μερικά υποπιττα φῶτα, τὰ όποια μετεκινούντο εις τὴν άρχήν τού μεγάλου δάσους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.
ΤΑ ΚΙΝΟΥΜΕΝΑ ΦΩΤΑ

Διάστημα δύο τὸ πολύ χιλιομέτρων έχώριξε τὸν γήλοφον από τὰ πρώτα δένδρα τού δάσους, υπό τὰ όποια επηγαινοήρχοντο φλόγες καπνίζουσαι και σαλευόμεναι. "Ήμπορούσε να μετρήσῃ κανείς έως δέκα τοιαῦτα φῶτα, άλλοτε συνηγμένα, άλλοτε χωριστά, κάποτε κινούμενα με όρμην, τὴν όποιαν δεν έδι-καιολόγει ή γαλήνη τῆς ατμοσφαιρας.

Νά υποθέσῃ κανείς, ότι όμιλος ίθαγενῶν έστάθμευσέν εκει πρὸς διανυκτέρας ; Πιθανόν. Όπωςδήποτε όμως τὰ φῶτα αυτά δεν ωμοίαζαν με φῶτα καταυλισμοῦ. Μετεκινούντο πολὺ ιδιορρυθμῶς εις ακτί-

να πενήτηντα όργυιῶν, αντί να συγκεντροῦνται εις μίαν μόνην έστίαν νυκτερινῆς σταθμίσσεως.

Σημειωτέον, ότι αἱ χῶραι αὐται τού Ουμπάγκη συκνάζονται υπό φυλῶν νομαδικῶν, έργομένων εκ δυσμῶν ή εξ ανατολῶν, από τὸν Άδαμουαν ή από τὸν Ουγάνδαν. Κερβάνιον έμπόρων δεν θά ήτο τὸσον ασύνητον ώστε να προδώσῃ τὴν παρουσίαν του δια τῶν πολλαπλῶν εκείνων φῶτων, μετακινουμένων εν τῷ μέσῳ τού σκότους. Μόνον ίθαγενεῖς ήμπορούσε να έστάθμευσαν εις εκείνο τὸ μέρος. Και τίς οἶδε μήπως ενεπνέοντο από έχθρικός διαθέσεις πρὸς τὸ κερβάνιον, τὸ κοιμώμενον πλησίον τού γηλόφου ;

Τὸ βέβαιον εἶνε, ότι οἱοςδήποτε κίνδυνος και αν το ήπειλει εκειθεν, και αν πολλὰί εκατοντάδες Παχουίνων, Δενκῶν ή άλλων άγρίων δεν ανέμενον είμή τὴν κατάλληλον στιγμήν δια να επίπεσον κατά τού κερβανίου, κανείς, — μέχρι τῆς δεκάτης και ήμισείας τουλάχιστον, — κανείς δεν είχε λάθῃ τὰ κατάλληλα μέτρα πρὸς άμυναν. Κύριοι και υπηρέται, ὅλοι έκοιμῶντο βαθύτατα, και, πρᾶγμα άκόμη δεινότερον, οί άχθοφόροι οί έπιφορτισθέντες τὴν φρούρησιν τού στρατοπέδου, είχαν βυθισθῃ και αυτοί εις μακάριον ύπνον.

Εϋτυχῶς, ο μικρὸς ίθαγενής, ο κοιμώμενος πλησίον τού Τζών Κόρτ και τού Μάξ Ουμπέρ, έξύπνησεν. Άλλά δεν υπάρχει αμφιβολία, ότι οί οφθαλμοί του θά εκλείοντο και πάλιν άμέσως, αν δεν διηυθύνοντο κατά τύχην πρὸς τὸν νότιον ὀρίζοντα. Υπό τὰ ήμικλειστα βλέφαρά του, ήσθάνθη τὴν έντύπωσιν φωτὸς λάμπροντος εν τῷ μέσῳ τῆς σκοτεινῆς εκείνης νυκτός. "Επενώθη, έτριψε τούς οφθαλμούς, εκύτταξε με περισσότεραν προσοχὴν . . . "Όχι, δεν ήπατατο: φῶτα, διεσκορπισμένα κατά μήκος τού δάσους, εκινούντο υπό τὰ δένδρα, εις άπόστασιν δύο χιλιομέτρων.

Ο Λάγκας έτυλογοίσθη, ότι έμελλε να γίνῃ έπίθεσις κατά τού κερβανίου. "Η ιδέα τῷ ήλθε μάλλον εξ ένστίκτου ή κατόπι σκοπέως. Τρόντι κακούργοι προετοιμαζόμενοι δια σφαγὴν και λεηλασίαν, δεν άγνοοῦν ότι αυξάνουν τὰς πιθανότη-τας τῆς έπιτυχίας, όταν ενεργοῦν εξ άπροόπτου. Δεν φανερόνται πρὸ τῆς πράξεως, και αυτοί είχαν φανερωθῇ ! .

Τὸ παιδίον, μη θέλον να έξυπνήσῃ άμέσως τὸν Τζών Κόρτ και τὸν Μάξ Ουμπέρ, ήρχισε να έρπη άθορύβως πρὸς τὸ άμάξιον. "Αμα έφθασε πλησίον τού ὄδη-γοῦ, τῷ ήγγισε με τὴν χεῖρα τὸν ὤμον, τὸν άφύπνισε, και τῷ έδειξε με τὸν δάκτυλον τὰ υποπιττα φῶτα.

Ο Κάμης έσημώθη, παρετήρησεν επί έν λεπτὸν τὰς κινουμένας εκείνας φλόγας, και δια φωνῆς, τῆς όποιας δεν έσυλογοίσθη καθόλου να έλαττώσῃ τὴν έντασιν, είπεν :

— Ουρδαξ !
Ο Πορτογάλος, άνθρωπος συνειθισμένος ναπαλλάσσεται γρήγορα από τούς καπνούς τού ύπνου, εύρέθη ὄρθιος εις μίαν στιγμήν.

— Τί τρέχει, Κάμη ;
— Κυττάξτε !

Και τείνων τὴν χεῖρα, έδεικνυε τὴν μαύρην γραμμὴν τού δάσους, φωτιζομένην εδῶ και εκει.

— Ξυπνατε ! έφώναξεν ο Πορτογάλος, με ὄλην τὴν δύναμιν τῶν πνευμόνων του.

Εἰς ὀλίγα δευτερόλεπτα, οί άνδρες τού κερβανίου εύρέθησαν επί ποδός. Εἰς τὴν άρχήν, τούς έκαμε τόσην έντύπωσιν ή σοβαρότης τού κινδύνου, ώστε κανείς δεν έσυλλογοίσθη να έπιπλήξῃ τούς φρουρούς, οί όποιοι είχαν παραμείλησῃ τὸ καθήκόν των. "Ητο βέβαιον, ότι αν ο Λάγκας δεν έξυπνοῦσε κατά τύχην, τὸ κερβάνιον θά καταλαμβάνετο αιφνιδίως διαρκούντος τού ύπνου τού Ουρδαξ και τῶν συντροφῶν του.

(Ἔπεται συνέχεια)
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΠΑΤΡΙΩΤΙΣΜΟΣ

Αγαπητοί μου,

ΛΕ. ήμερας αυ-
τάς μου
συνέβη
κάτι, τὸ
όποϊον
θελω να
σε διηγηθῶ. Νομίζω, ότι αξίζει τὸν κόπον. Και επειδή ο ενδιαφερόμενος έφυγεν ήδη μακρὰν τῆς Ελλάδος, εις τόπον όπου δεν πηγαινει ΔΙΑ Π Λ Α ΣΙ Σ, τὸ κάμνω με ήσυχον συνειδήσιν, ότι δεν θά πειράξω τὴν μετριοφροσύνην του.

Εχρησίμευσα ως ξεναγός εις ένα μικρόν μου φίλον και μακρυνὸν συγγενῆ, ὁ όποιος ήρχετο δια πρώτην φοράν εις τὰς Αθήνας, συστημένος εις ἐμὲ από τὸν θεῖόν του. Ονομάζεται "Απόστολος, — τὸ έπίθετόν του . . . δεν σας ενδιαφέρει. Κατάγεται από μίαν μικρὰν πόλιν τῆς Θράκης. "Εσοῦδασεν εις τὴν "Εμπορικὴν Σχολὴν τῆς Χάλκης, και πρὶν υπάγη εις τὴν Εϋρώπην, όπου τὸν στέλλει ο θεῖός του ως υπάλληλον εις έν ελληνικὸν κατάστημα, άπεράσισε να εκπληρώσῃ τὸν «προαιώνιον πόνον του» — ως μου έγραφε, — και να κάμῃ ένα « προσκύνημα εις τὴν "Ελλάδα ».

Ἦλθε λοιπόν εις τὰς Αθήνας. Νά σας εἰπῶ ὄλην τὴν ἀλήθειαν ; Τὸ σχέδιόν αυτό, τὸ όποϊον έπρόκειτο κάπως να ξεσπάσῃ εις τὴν ράχιν μου, δεν μ' ένθουσίασε και τὸσον πολὺ εις τὴν άρχήν.

"Όχι δι' άλλον λόγον, αλλά διότι δεν είχα ὄρεξιν ναφίνω τὴν έργασίαν μου και να τρέχω εδῶ κ' εκει, εκτελῶν χρέη ξεναγοῦ πρὸς ένα νέον, τὸν όποιον, τὸ κάτω-κάτω τῆς γραφῆς, ουτε εξ ύψεως έγνωρίζα. Κ' ελογάριαζα ναάθεσω τὰ χρέη αὐτὰ εις κανέναν άλλον φίλον μου, ὁμηλικὸν τούλάχιστον τού ξενιζομένου . .

"Αλλ' εϋθὺς από τὴν πρώτην γνωρίμην μετέβαλα γνώμην. Ο "Απόστολος ήτο τὸσον ευπρόσωπος, και έφαινετο τὸσον καλός, και σιγά-σιγά μοῦ έπαρουσίαζε τὸσον μορφωμένος νέος, και τὸσον εύφυής, και με τὸσον ὄραλα αίσθήματα ! "Ητο αληθινή εύχαρίστησις να έχῃ κανείς μαζί του αὐτὸ τὸ παιδί. "Επειτα, εϋθύς άμέσως, μοῦ έκαμε μεγάλην έντύπωσιν ὁ πατριωτισμός του. "Ηρχετο με αἰόθημα λατρείας, ως εις προσκύνημα πραγματιόν. "Η συγκίνησίς του πού επάτει δια πρώτην φοράν τὸ ελευθερον ελληνικόν χῶμα, — ο «προαιώνιος πόθος» — ήτο τὸσον ζωηρά, ὡστε δὲν ήμύρεσε να κρατήσῃ τὰ δάκρυά του. Και μόλις άπεβιβάσθη εις τὴν προκουμαίαν τού Πειραιῶς, φαντάζεσθε τί έκαμε ; έσκυφεν, έσήκωσε μίαν πέτραν, και τὴν έσίμωσεν εις τὰ χεῖλήν του !

"Η πέτρα αὐτὴ τού δρόμου αντιπροσώπευε κάτι μέγα δι' αὐτόν: "Ητο έν τεμάχιον τού εδάφους τῆς πατρίδος, και ὡς πρᾶγμα ἱερὸν και άγιον τὴν ήτόχεστο. . . Και μόνον τὸ κίνημα αὐτό, τὸ αὐθόρμητον, τὸ άπροσποίητον, δεν ήτο ικανόν να με διαθέσῃ υπέρ τού ξένου μου ;

Εἰς τὸ βαγόνι τού σιδηροδρόμου μοῦ έλεγε :

— Πρῶτα-πρῶτα 'στὴν Ακρόπολι θά πᾶμε. Σας παρακαλῶ. . . 'στὴν Ακρόπολι, όχι αλλοῦ. . .

Και ή ίδια άμαξα, ή όποια μᾶς επήρε από τὸν σταθμόν, μᾶς ανέβασε κατ' εϋθείαν εις τὴν Ακρόπολιν.

— "Όσῳ συλλογιζομαι και ένα φίλο μου από τὴν Πόλι, μοῦ έλεγε καθ' ὄδόν, πού ήλθεν εις τὰς Αθήνας, έμεινε δυὸ ήμέρες και δεν έπρόφθασε να επισκεφθῇ τὴν Ακρόπολιν ! . . Δέν έπρόφθασε, φαντασθῆτε ! . .

Νά σας περιγράψω τὴν συγκίνησίν του, όταν επάτησε τα μάρμαρα τού ἱεροῦ βράχου, όταν εύρέθη άπέφαντι τού Παρθενώως, θά ήτο αδύνατον ! . . Δεν έλεγε λέξιν, δεν μοῦ απήθυθεν ενρώτησιν, δεν άφινεν έπιφώνημα, ουτε έδειγνε καμμίαν αρχαιολογικὴν περίεργεσιν. "Εκύτταζε μόνον ὄλος μάτια, εκύτταζεν επάνω, κάτω, τριγύρω, παντοῦ. Και με μίαν εὐλαθεῖ κατανύξιν, με μίαν έκστασιν, με μίαν αγαλλίασιν ανέκφραστον, άπερίγραπτον. Τὸ ὅλον του ανέδιδε τὴν στιγμήν εκείνην ως μίαν άφρωνον προσευχὴν πρὸς τὰ θάνατα έρείπια, και είμαι βέβαιος ότι ή καρδιά του επαλλε μέχρι διαρκήξεως. Και ανέπνεε βαθειά. Θά έλεγεσ,

ὅτι ήθελε να αναπνεύσῃ δια μᾶς ὄσω τὸ δυνατόν περισσότερο ελευθερον αέρα, — τὸν αέρα τῆς πατρίδος. . .

Αὐτὴ ή αγαλλίασις, αὐτὴ ή μέθη εμπορῶ να εἶπω, τὸν κατεῖχεν ὅλας τὰς ήμέρας πού έμειναν εις τὰς Αθήνας. Δεν ήτο ανάγκη να μοῦ εἴπῃ, ότι αὐταί ήσαν αἱ ευτυχέστεραι ήμέραι τῆς ζωῆς του. Τὸ έβλεπα. Και τὸ ελάχιστον, και τὸ πλέον απήμαντον πρᾶγμα τὸν ένδιέφερε, τὸν συνείκει. "Αρκεῖ ότι ήτο εις τὰς Αθήνας, εις τὴν "Ελλάδα. Και ὅταν δεν ήμεθα εις κανέν Μουσεῖον, ή εις τὸ Στάδιον, ή εις τὸ Κεραμεικόν, ή εις τὴν Ακρόπολιν, — εις τούς τόπους τού προσκυνηματος, — ήρκει νααδλεψῇ πρὸς τὸν οὐρανόν, δια να ένθουσιασθῇ.

— Τί θαυμάσιος οὐρανός ! έλεγε ; τί ὄραϊον κλίμα. Καλέ, χειμῶνα έχετε και σεις ; "Στὸ χωριό μου άφησα τὸ χιόνι μισὸ πῆχυ ! . . Τί τόπος ! τί ευτυχία ! . .

"Όταν έφυγε, — και σας βεβαιῶ ότι τον άπεχαιρίσασα με λύπην, — επήρε μαζί του ένα κομματάκι μάρμαρον από τὴν Ακρόπολιν, και ὀλίγον χῶμα από τὸν λόφον τού Φιλοπάππου.

— Αὐτὸ θά εἶνε τὸ φυλακτό μου 'στὴν ξενιτειά. . . μοῦ εἶπε.

Και ὡς έν ονειρῳ, απήγγειλε τούς στίχους τού Δροσίνῃ :

Χῶμα δοκασμένο, όπου τῶχουν ακάφη
Για να θεμελιώσουν ένα Παρθενῶνα.
Χῶμα τιμημένο, όπου τῶχουν βάφη
Αἵματα 'στο Σούλι και 'στο Μαραθῶνα ! .

"Η γνωριμία τού φίλου μου "Αποστόλου, ὁ όποιος ήλθεν αληθινά δια να προσκυνήσῃ εις τὰς Αθήνας, μ' έκαμε να συλλογισθῶ ότι πολὺ περισσότερο από ήμᾶς, αγαποῦν τὴν "Ελλάδα οί "Ελληνες οί ζῶντες μακράν τῆς. Και κάτι άλλο άκόμη : ότι περισσότερο από τούς μεγάλους, τὴν αγαποῦν οί μικροί.

Σας ασπάζομαι, ΦΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΪ ΚΑΙ ΒΡΑΔΥ

"Στὴ ράχῃ τού βουνού, εκει ψηλά,
Κάθε πρωὶ θεωρεῖ λαμπρὸ χρυσάφι
"Ο ήλιος να έαπλώνῃ απαλά,
Και γύρω τὰ βουνά να ροδοδάφῃ.

Τὸ βράδυ-βράδυ, τάντικρυ βουνό
"Από χρυσάφι πάλι πλημμυρίζει.
Φεύγει ὁ ήλιος και 'ατόν οὐρανό
Τὸν "Βασπερο θεωρεῖ να λαμπυρίζῃ.

Με τῆς αὐγούλας τῆ στολῆ ντυμένη
"Ολόχαρῃ, ή Φύσις λές προσμένει
Τὸν ήλιο τῆς λαμπρόφωτος νάρθη.

Και 'στῆς νυχτιᾶς τὰ σκότη βουτημένη,
Θαρρεῖ κανείς τὸν ήλιο πῶς πενθεῖ
Ποῦ πίσω απ' τὸ βουνό έχει χαθῇ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Κ. Κ.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Α. ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ
Βραβευθείς υπό τὸ ψευδώνυμον
Σέλενος ὁ Κεραυνός
Εἰς τὸν 68ον Διαγωνισμόν τῶν Δύσεων
(708 Διπλάσιον τοῦ 1901, σελ. 282.)

Η ΒΟΕΡΟΠΟΥΛΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια)

Ἡ Λιάνα εἶνε δεκαεξαετίς· ὁμοιάζει με τὴν μητέρα της, με τὴν διαφοράν ὅτι τὰ μαλλιά της εἶνε χρυσὰ καὶ τὰ μάτια της γαλανά. Εἶνε Γαλλίς κατὰ τὴν χάριν, τὴν ὁποίαν ἐκληρονόμησεν ἀπὸ τὴν μητέρα της· ἀλλ' εἶνε Βοεροπούλα κατὰ τὴν εὐρωστίαν τοῦ σώματος, κατὰ τὴν διαύγειαν τῶν ἁγῶν ὀφθαλμῶν, κατὰ τὴν εὐτολίαν τῆς ψυχῆς—τὴν ὁποίαν μαρτυρεῖ καὶ τὸ πιλιδίον της, κλίνον ἐλαφρῶς πρὸς τὸ ἀριστερόν αὐτή. . .

Εἶνε ἀχώριστα. Παίζουν, τρέχουν, κυνηγοῦν, μελετοῦν, ἐργάζονται, πάντοτε μαζί. Ὅποιος φωνάξῃ τὸν Χάνε, εἶνε βέβαιος ὅτι θὰ ἰδῇ καὶ τὴν Ἐλζα, διότι ἡ μία ἀκολουθεῖ τὸν ἄλλον, ὅπως ἡ σκιά τὸν ὄδοιπόρον.

Τέλος, ἰδοὺ καὶ ἡ μικρούλα Λενέττα, χαριτωμένον ἄγγελον τριῶν χρόνων, τὸ εἶδωλον τῆς οἰκογενείας, ἀγαθόν, γλυκὺ, χωρὶς πείσματα καὶ χωρὶς κλάμματα.

Διασχίζοντες τὴν ἀπέραντον αὐλήν, ἡ ὁποία ἐκτείνεται ἀνοστόλιστος πρὸ τῆς ἐπαύλεως, ὁ Γυὸ καὶ ἡ Εἰρήνη ἐξετάζου

νὰ περιέρχωνται τὰ γύρω τῶν ἀντικείμενα, τὸσον νέα δι' αὐτοῦς.

Ἡ οἰκία, σκεπασμένη με κόκκινα κεραμύδια—πολυτέλεια αὐτό,—στολιζεται παντοῦ ἀπὸ ρόδα.

Εἰς τὴν αὐλήν, βλέπει κανεὶς πορτοκαλέας ἀνθισμένας, εὐκαλύπτους γιγαντιαίους με φύλλα σκληρὰ, καὶ ἰτέας κ λ α ι ο ὡ σ α ς, αἱ ὁποῖαι κλίνουσι μέχρι τοῦ ἐδάφους τὰ ἀργυρὰ τῶν φυλλώματων.

Ἐπιφέρεται διαφόρων χρωμάτων, κινούμενοι ἀπὸ περιέρχωνται, ἐξέρχονται καὶ περιφέρονται εἰς τὴν αὐλήν.

Ἡ Εἰρηνούλα θαυμάζει τὰ μακρὰ ἀνοικτόχρωμα ἀν τ ε ρ ι ἄ τῶν Ἰνδῶν καὶ τὰ μάλλινα καλύμματα τῶν μαύρων. Ἀλλὰ οἱ Κινέζοι με τὰ διανθῆ των φουστάνια, τὴν διασκεδάζουσι ἀκόμη περισσότερον.

Οἱ ταξειδιῶται ἐλάβαν ἤδη ἀφορμὴν νὰ παρατήρησιν τὴν μεγάλην ποικιλίαν φυλῶν καὶ τύπων, τὴν ὁποίαν παρουσιάζει ἡ ἐργατικὴ τάξις εἰς τὴν Νότιον Ἀφρικὴν.

Εἰς τὸ Καπτάουν, ἀντιπροσωπεύονται ὅλοι σχεδὸν οἱ λαοὶ τῆς γῆς : Κινέζοι, Ἰάπωνες, νησιῶται τῆς Ὠκεανίας, Ἀράβες, μαῦροι, Μαλατοί, Ἰνδοί.

Οἱ Μαλατοὶ ἐσῆλθον ἄλλοτε εἰς τὴν Νότιον Ἀφρικὴν, εἶτε ὡς σκλάβοι, εἶτε ὡς μισθοὶ ἐργάται.

Ὅσον διὰ τοὺς Ἰνδοὺς καὶ τοὺς Κινέζους, ὁ διοικητὴς τῆς Νατάλης εἰσάγει κατ' ἔτος μέγαν ἀριθμὸν ἐξ αὐτῶν, οἱ ὅποιοι ἐκμισθύνονται διὰ συνεχῆ ἐργασίαν, — πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δυσκόλως ἐπιτυγάνει κανεὶς ἀπὸ τοὺς Ζουλοῦ ἢ ἀπὸ τοὺς Κάφρους.

Γνωρίζων τὴν ἀνοχήν καὶ τὴν εὐπειθειαν τῶν Ἰνδῶν καὶ τῶν Κινέζων, ὁ ἰδιοκτήτης τῆς « Ἡλιακῆς Ἀκτίδος » δὲν εἰσέτασε νὰ μισθώσῃ πολλοὺς ἐξ αὐτῶν ὅπως δῆποτε τὸ μαῦρον στοιχεῖον ἐδέσποζεν ἀκόμη ἐκεῖ. . .

Ἐπερῆσαν οἱ ἄγγλοι ὑπῆκοι, οἱ Ἰνδοὶ περιφρονοῦν τοὺς μαύρους, οἱ ὅποιοι ἄλλως τε τοὺς μισοῦν ἀπὸ καρδίας.

Τὸ πολυάριθμον προσωπικὸν τοῦ ἀγροκηπίου κυκλοφορεῖ σιωπηλῶς, ἀδιάφορον κατ' ἐπίφασιν πρὸς τὴν ἀφιζίν τῶν ξένων.

Γερανοὶ με χρυσὰ λοφία περιπατοῦν ἀργά, κτυπῶντες τὸ ἐδαφος με τὸ ἄκρον τῶν μακρῶν τῶν ραμφῶν. Ὡ, εὐτυχία! ἰδοὺ καὶ μία στρουθοκάμηλος. Περιφέρεται ἀδέσμευτος, καμαρωτή, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὑψηρῶν καὶ τῶν σκύλων.

Διὰ νὰ πραγματοποιηθοῦν εἰς τὴν ἐντέλειαν τὰ ὄνειρα τῆς Εἰρηνούλας, δὲν λείπει πλέον ἀπὸ τὴν θελκτικὴν εἰκόνα παρὰ ἑνὸς λέων, ἑνὸς λέων ἀληθινός, ζωντανός.

Ἐπιφρονή! . . .

Ἰδοὺ ἡ ἐπαύλις.

Ἡ μεγάλη αὐτὴ οἰκοδομή, τρυπημέ-

νη ἀπὸ ἀναρίθμητα παράθυρα, ὅπου ὁ ἥλιος κατοπτρίζεται ἀπὸ τὸ πρῶν εἰς τὸ βράδυ, εἶνε ὡραιότερα ἄφ' ὅ,τι εἶνε συνήθως αἱ κατοικίαι τοῦ Τράνσβαλ. Εἶνε κτισμένη ἐπάνω εἰς χλοερὸν λόφον, διασχίζόμενον ἀπὸ ρύακα διαγῆς. Χλόη ἀπέραντος, ἀγροὶ σίτου ὠρίμου ἐκτείνονται μέχρι τῆς ἐσχατίας τοῦ ὀρίζοντος, ὅπου ὑψοῦνται αἱ κορυφαὶ τοῦ Δράκενσβεργ (βουνοῦ τοῦ Δράκοντος).

Ἄλλοτε αἱ ἐκτεταμέναι αὐταὶ γαίαι ἦσαν ἀκαλλιεργητοί. Σήμερον, χάρις εἰς τὴν δραστηριότητα τοῦ κυρίου Ρίσιτικ, καλύπτονται ἀπὸ παχείας νομάς, ὅπου βόσκουν ἀναρίθμητα ποιμνία.

Ἐδῶ πλησίον κεῖται τὸ Πάρδεκοφ, χωρὶς κατοικοῦμενον ἀπὸ τριακοσίας μίλις ψυχᾶς με χαμηλοὺς οἰκίστους, με τέσσαρα ἢ πέντε μαγαζιά, καὶ με μίαν ἐκκλησίαν, τῆς ὁποίας τὸ ὑψηλὸν κωνοειδὸς διακρίνεται ἀπὸ ὅλα τὰ περίετρα ἀγροκηπία.

Τὸ Πάρδεκοφ τοῦτο ἀπέχει διακόσια χιλιόμετρα ἀπὸ τοῦ Γιγανθεσοῦργον. Ἐννεὰ δὲ λέυγας ἀπὸ τοῦ Καρλεστάου, τὴν πρώτην πόλιν ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Νατάλης.

Τὸ Τράνσβαλ ἀποτελεῖται ἀπὸ ὄρεπῆδια, ὑπερκείμενα ἀλλήλων, ἐκ τῶν ὁποίων τινὰ φθάνουσι εἰς ὕψος δύο χιλιάδων μέτρων. Τὸ Πάρδεκοφ κεῖται ἐπὶ ἐνὸς τῶν ὑψηλοτέρων, καὶ διὰ τοῦτο ὁ ἀήρ του εἶνε ἐξόχως καθαρὸς.

Εἰς τὴν ὁροσειρᾶν τοῦ Δράκενσβεργ, ἡ ὁποία χωρίζει τὸ Τράνσβαλ ἀπὸ τὴν Ὀράγγην καὶ ἀπὸ τὴν Νατάλην, ἀνήκει καὶ τὸ βουνὸν Ἄμοζούμπ, περιφραγμένον ἐνεκα τῆς αἰματηρᾶς μάχης, καθ' ἣν οἱ Βόερες, διοικούμενοι ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ Ζουμπέρ, κατετρόπωσαν τοὺς Ἀγγλοὺς τὴν 27 Φεβρουαρίου 1881.

Ἐφθασαν παρὰ τὴν θύραν τῆς ἐπαύλεως.

— Ἀδελφέ μου, καλῶς ἦλθες εἰς τὸ Ζωννεστράλε! εἶπε σοβαρῶς ὁ κύριος Ρίσιτικ, παραμερίζων διὰ νὰ περᾶσουν οἱ ξένοι του.

Εἰς τὴν εὐρείαν αἴθουσαν, τῆς ὁποίας οἱ τοῖχοι καὶ τὰ ἐπιπλα εἶνε σκεπασμένοι με δέρματα ἀγρίων ζώων, στρώνεται τώρα τὸ τραπέζι. Παντοῦ εὐωδιάζουσι ἀνηκαὶ τέρπουσι τοὺς ὀφθαλμούς.

Οἱ ταξειδιῶται ὠδηγήθησαν εἰς τὰ δωμάτια των.

Μόλις εἶχον ἐξελθῆ ἀπὸ τὴν τραπεζαρίαν, ὅταν εἰσῆλθεν ἐν κοράσιον δεκατριῶν ἕως δεκατεσσάρων χρόνων.

Ἡ ἐνδυμασία του ὀλίγον διέφερε ἀπὸ τὴν ἐνδυμασίαν τῆς Ἐλζας: κοντὸν φουστάνι καὶ μακρὸς γ κ ε τ ρ ε ς.

Αἱ δύο μακρὰί πλεξίδες, αἱ ὁποῖαι ἐκρέμαντο εἰς τοὺς ὤμους του, ὁμοίαζαν με χοινδράς ἀλύσεις χρυσοῦς.

Εἶχε κρεμασμένον με λωρίον ἐν κομψῶν τουφεκάκι, καὶ ἡ ζώνη του ἦτο στολισμένη με διπλὴν σειρὰν φουγιγιῶν, ἡ ὁποία ὁμοίαζε με γιγαντιαίαν ὀδοντοστοιχίαν.

Ἡ κορούλα Λενέττα, τὴν ὁποίαν δὲν ἔβλεπον μετὰ τὸν πατέρα της, ἦτο ἡ κεφαλὴ τῶν μολίς ἤρχιζε νὰ στολιζέται με χαίτην, καὶ ἀπὸ σκύλων ὑψηλοῦ ἀναστήματος.

Τὸ κοράσιον ἐπροχώρησε σιγὰ πρὸς τὴν κυρίαν Ρίσιτικ, ἡ ὁποία ἐπέβλεπε τὰ τῆς τραπέζης.

— Ἀργήσες, παιδί μου, εἶπεν ἡ οἰκοδέσποινα. Ἦλθαν οἱ ξένοι μας καὶ σὺ δὲν ἦσθαι ἐδῶ.

Χωρὶς νὰ κορυθῆ, ἡ Γουίλελμίνα ἀνύψωσε τοὺς μεγάλους σοβαροὺς ὀφθαλμούς της καὶ ἤτένισε τὴν θεῖαν Παυλίαν.

Ὁμιλοῦσα, ἡ ἀγαθὴ κυρία ἀφῆρσε τὸ πλατύγυρον καπελάκι τοῦ κορασίου, τοῦ ἐχάιδεψε τὰ μαλλιά καὶ τὸ ἐκύτταξε με συμπάθειαν. Ἐπειτα ἐξῆλθε διὰ νὰ ρίψῃ τελευταῖον βλέμμα εἰς τὸ μαγευτικόν.

Ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ πάππου της, ἡ Γουίλελμίνα ἐκατοικοῦσεν εἰς τοῦ κυρίου Ρίσιτικ, — συγγενοῦς της μακρουνοῦ. — με τοὺς δύο της φίλους, Κάνουαν καὶ Μαριμπῆν, καὶ με τὸν μαῦρόν της ὑπηρέτην Μπαμποῦ.

Ὅλοι ἀγαποῦσαν τὴν μικρὰν ἀγρίαν, ἡ ὁποία εἶχεν εἰς τὸ Ζωννεστράλε πληρὴ τὴν ἐλευθερίαν της. Ἄν καὶ ἀπετέλει μέλος τῆς οἰκογενείας Ρίσιτικ πρὸ πολλῶν ἤδη μηνῶν, ἡ ἐξαδέλφη τοῦ Πίετ Οὐὸς δὲν εἶχεν ἀκόμη ἐξημερωθῆ.

Συνειθισμένη ἕως τώρα νὰ ζῇ ὡς ἐρημνίτις με τὸν γέροντα πάππον, τὸν Μπαμποῦ καὶ τὰ ζῶα της, εὐρέθην κάπως στενοχωρημένη εἰς τὴν ἀνετον καὶ φαειδρὰν φωλεάν, ἡ ὁποία τὴν ἐδέχθη.

Ἡ θορυβώδης εὐθυμία τῶν παιδιῶν, εἰς τοῦ Ρίσιτικ, ἀπετέλει ἀντίθεσιν πρὸς τὴν πρῶτον σοβαρότητα τῆς Γουίλελμίνας, ἡ ὁποία ἐγίνεν ἀκόμη σοβαρωτέρα καὶ μελαγχολικωτέρα, ἀφότου ἔχασε καὶ τὸν πάππον της.

Ὁ ἄγιος ἀειτιθεὺς, ὁ ὁποῖος φωλεύει εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ βράχου, πῶς εἶνε δυνατόν νὰ μὴ στενοχωρηθῆ εἰς τὴν φωλεάν τῶν ἡμέρων τρυγόνων;

Καὶ ἡ Γουίλελμίνα ἔξῃ σχεδὸν χωριστά, διέρχόμενη τὰς περισσοτέρας της ὥρας εἰς ἐκδρομάς, με τὸν λέοντα καὶ με τὴν σκύλαν.

Πάντοτε ἀπασχολημένος, ὁ κύριος Ρίσιτικ δὲν τὴν ἔβλεπε παρὰ μόνον σχεδὸν εἰς τὸ τραπέζι.

Ἡ γλυκεῖα Λιάνα, τὸ δεξιὸν χερὶ της οἰκοδεσποίνης, ἐπροξένει πολλὴν συστολήν εἰς τὴν μικρὰν ἀγρίαν. Τὰ δίδυμα πάλιν τὴν ἐτρόμαζαν με τὴν θορυβώδη τῶν παιδρότητα.

Ἐμενεν ἡ κυρία Ρίσιτικ καὶ ἡ μικρὰ Λενέττα.

Αἱ δύο αὐταὶ κατέκτησαν σιγὰ-σιγὰ τὴν καρδίαν τῆς μικρᾶς ἀνάρτιδος.

Ἡ Γουίλελμίνα παρωμοίαζε τὴν πρῶτην με τὴν πολυκλαυτον μητέρα της. Ἡ γλυκεῖα φωνὴ της καὶ τὰ χέδια της τὴν αἰχμαλωτίζαν. . .

Ἡ μικρούλα Λενέττα, τὴν ὁποίαν δὲν ἔβλεπον μετὰ τὸν πατέρα της, ἦτο ἡ κεφαλὴ τῶν μολίς ἤρχιζε νὰ στολιζέται με χαίτην, καὶ ἀπὸ σκύλων ὑψηλοῦ ἀναστήματος.

Μόνον μετὰ τοῦ ἐλύετο ἡ γλώσσα τῆς Γουίλελμίνας, καὶ εὐχαρίστως ἄρνευε καμμίαν ἐκδρομὴν εἰς τὸ δάτος, διὰ νὰ κἀμὴ συντροφίαν τῆς μικρούλας της φίλης.

Ὁσάκις ἡ κυρία Ρίσιτικ ἤκουε τὴν φλυαρίαν των, ἐχαμογελοῦσε καὶ ἐσυλλογιζέτο: — Ἡ Λενέττα θὰ ἐξημερωθῆ τὴν μικρὰν μας ἀγρίαν.

Περιμένονσα τοὺς ξένους, ἡ Γουίλελμίνα ἐκάθητο παράμακρον, με τὸν δάκτυλον περασμένον εἰς τὸν κρεῖνον τοῦ περιλαίμιου τοῦ Μαριμπῆ.

Ἐπὶ τέλους οἱ συνδαιτυμόνες ἐφθασαν.

Ἡ κυρία Ρίσιτικ ἐπῆρεν ἀπὸ τὸ χερὶ τὴν Γουίλελμίαν καὶ τὴν ἐπαρουσίασεν:

— Ἡ τετάρτη μου κόρη, ἡ Γουίλελμίνα Μάκ-Νέβιν, εἶπεν.

Ἡ οἰκογένεια Λακῶς, ἡ ὁποία ἐγινώριζεν ἤδη τὴν ἱστορίαν τῆς ὀρφανῆς, τῆς ἔκαμεν ὑποδοχὴν φιλικωτάτην.

Ἡ Γουίλελμίνα ἐβλεπε τοὺς ξένους σιωπῶσα.

Ὅταν ὁ κύριος Λακῶς ἐπλησίασε, τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρά της, καὶ χωρὶς δισταγμὸν, τῷ εἶπε γαλλιστί:

— Καλημέρας, κύριε.

— Ἀνεψιά μου, φίλησέ με, εἶπε φαειδρῶς ὁ κ. Λακῶς.

— Εἰρήνη, φίλησε λοιπὸν τὴν ἐξαδέλφην σου, εἶπεν ἡ θεῖα Παυλίνα.

Ἡ Εἰρήνη τὸ ἐπεθύμει πολύ, ἀλλὰ πλησίον τῆς Γουίλελμίνας ἐστέκετο ὁ Μαριμπῆς, καὶ . . . με τὴν ἀλήθειαν, ἐχρειάζετο μεγάλην τόλμη διὰ νὰ πλησίασῃ κανεὶς ἑνα λεοντιδέα. . .

Ἡ κυρία Ρίσιτικ ἦλθεν εἰς βοήθειαν τῆς ἀνεψίας της.

Ὅλοι ἐγελούσαν, ἐκτὸς τῆς Γουίλελμίνας.

— Λενέττα, εἶπεν ἡ θεῖα Παυλίνα, ἐλάνά κρατήσῃς τὸν Μαριμπῆν.

Ἡ κουκλίτσα ἐπλησίασε τὸν λέοντα καὶ ἀγκάλιασε τὸν λαίμῳ του με τὰ χερῶνά της.

Ἡ δεσμευσις αὐτῆ, ὅσον ἀσθενῆς καὶ ἂν ἦτο, καθυσῆχασε τὴν Εἰρηνούλαν. Ἀφ' οὗ ὁ Μαριμπῆς δὲν ἔτρωγε τὴν Λενέτταν, φυσικὰ δὲν θὰ ἔτρωγεν οὕτε αὐτήν.

Τὰ δύο κοράσια ἐφιλήθησαν, καὶ ἡ Εἰρήνη, ἡ ὁποία ἐπανεῦρε τὴν παρυσινήν της εὐγλωττίαν, εἶπε μεσιδιῶσα:

— Ἐξαδέλφη μου, φοδοῦμαι πολὺ τὸν Μαριμπῆν σου, ἀλλ' αὐτὸ δὲν θὰ μ' ἐμποδίσῃ νὰ γαπήσω τὴν κυρίαν του.

Ἐκάθησαν εἰς τὸ τραπέζι, καὶ ἤρχισαν νὰ τρώγουν με τὴν ὄρεξιν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀκονίσῃ ὁ καθαρὸς ἀήρ.

Ἡ συνομιλία δὲν ἔπαυσεν. Ἀπὸ τὴν Γαλλίαν ἐπηδούσεν εἰς τὸ Τράνσβαλ καὶ ἀπὸ τὴν ὕψαιον τοῦ Γυὸ εἰς τοὺς ἄθλους τῶν διδύμων.

Ἡ Γουίλελμίνα ἔτρωγε πειναλέα ἀλλὰ σιωπηλή, φροντίζουσα μόνον διὰ τὴν γείτονά της Λενέτταν, καὶ διὰ τοὺς δύο της φίλους, Κάνουαν καὶ Μαριμπῆν.

Τὸ σοβαρὸν προσωπάκι της ἐφωτίζετο μόνον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, ἐσάκις ἡ θεῖα Παυλίνα τῆς ἐστειλε φιλικὸν μεδιῶμα.

Ἡ Εἰρήνη ἐκάθητο ἀπέναντι τῆς Γουίλελμίνας, καὶ, μολοντί τὸ τραπέζι ἦτο ἀρκετὰ πλατὺ, διὰ περισσοτέραν προφύλαξιν ἐκρυσσε τὰ πόδια της κάτω ἀπὸ τὸ ξύλινον καθισμάτης καὶ παρηκολούθει με τὸ βλέμμα τὸν λεοντιδέα.

Διαρκούσης τῆς συνομιλίας, ἡ Γουίλελμίνα ἔμαθεν ὅτι ὁ κύριος Λακῶς ἦτο ἄλλοτε ἀξιωματικὸς τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ, καὶ ὅτι εἶχε δώσῃ τὴν παρτίτησιν του, διὰ νὰφιερωθῆ ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν ἀνατροφήν τῶν τέκνων του.

Ἡ κουκλίτσα ἐπλησίασε τὸν λέοντα καὶ ἀγκάλιασε τὸν λαίμῳ του με τὰ χερῶνά της (Σελ. 29, στήλ. γ')

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἘΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8

Δι' συνδρομὰν ἀρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἔν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαντεῖα

Περίοδος Β'—Τόμ. 9ος

Ἐν Ἀθήναις, 2 Φεβρουαρίου 1902

Ἔτος 24ον.—Ἀριθ. 5

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἡ προθεσμία τοῦ Διαγωνισμοῦ τοῦ Ἑσπαθώματος παρατείνεται μέχρι τῆς 18 Μαρτίου 1902.

Ἡ παράτασις αὕτη εἶνε ὀριστικῶς ἡ τελευταία, διότι εἰς τὸ φύλλον τῆς 30 Μαρτίου θὰ δημοσιευθοῦν τ' Ἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ, καθὼς καὶ ἡ Κλήρωσις τοῦ Λαχείου τῶν Δώρων.—[Ἦδε σημερινὴν Ἀλληλογραφίαν.]

ΠΤΑΙΕΙ Ο ΙΟΥΛΙΟΣ ΒΕΡΝ!

Ἄχ αὐτὸς ὁ Ἰούλιος Βέρν! Πολλὰς τερπνάς ἄρας μ' ἔκαμε νὰ περάσω κατὰ τὴν παιδικὴν μου ἡλικίαν, ἀλλὰ τί τα θέλετε! εἶνε ἐπικίνδυνον ἀνάγνωσμα διὰ παιδιὰ τοῦ ἰδιοῦ μου χαρακτήρος, ἢ μᾶλλον τῆς ἰδικῆς μου τρέλλας...

Ἦμουν δωδεκαετής κ' ἐζούσα εἰς τὸ Παρίσι, περιορισμένος εἰς τὸ σπίτι, ἐπάνω ἀπὸ τὸ Ἑδωδιμοπωλεῖον τοῦ θεοῦ μου, εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ ὁποίου ὤφειλα μίαν ἡμέραν νὰ τον διαδεχθῶ. Δι' αὐτὸ τὸ ἔμποριον εἶχα προορισθῆ ἐκ γενετῆς, ἀλλὰ πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι δένμου ἤρρεσε καθόλου.

Μοῦ ἤρρεσαν ἀπὸ τότε αἱ περιπλανήσεις κ' ἐπήγαίνα κάποτε μόνος εἰς τὸ πάρκον τοῦ Πολυτεχνείου. Ἀλλὰ μολοντί τὸ πάρκον αὐτὸ εὐρίσκετο εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τὸ σπίτι, ὁ καλὸς μου θεὸς ἐθύμονε, φρονῶν ὅτι τὸ πολυάριθμον πεζοδρόμιον τῆς ὁδοῦ μας ἔπειθε διὰ τοὺς περιπάτους μου.

Κάποιαν πρωτοχρονίαν, μοῦ ἔκαμαν δῶρον ἓνα τόμον χρυσόδετον τοῦ Ἰουλιου Βέρν: Εἶκοσι χιλιάδες λευγαὶ ὑπὸ τὴν θάλασσαν.

Ἐἶκοσι χιλιάδες λευγαὶ ὑπὸ τὴν θάλασσαν! Δι' ἐμέ, ὁ ὁποῖος δέν εἶχα κάμη οὔτε μίαν ἐπὶ τοῦ Σηκουάνα!

Ἦτο θάμβος, μαγεία!.. Ὅλην τὴν ἡμέραν ἐκαθήμεν πλησίον τοῦ παραθύρου, χωρὶς οὔτε νὰ κυττάξω κἀν ἔξω. Ὁ θεὸς μου εἶχε παραγγεῖλη εἰς τὸ γειτονικόν μας Βιβλιοπωλεῖον ὅλα τὰ Πάραδοξα Ταξείδια τοῦ Ἰουλιου Βέρν!

—Σὲ διασκεδάσει λοιπὸν αὐτὸ τὸ βιβλίον, παιδί μου;

—Ὦ, ναί, πολύ, θεε μου.

—Καί σου ἀρᾶσαι καλλιτέρα νὰ το διαβάξῃς, παρὰ νὰ τρέχῃς μόνος σου εἰς τὰ πάρκα;

—Ναί... ἀλλὰ δυστυχῶς σὲ λίγο θὰ το τελειώσω...

—Καὶ δέν ἐγράφην ἄλλα βιβλία αὐτὸς ὁ κύριος;

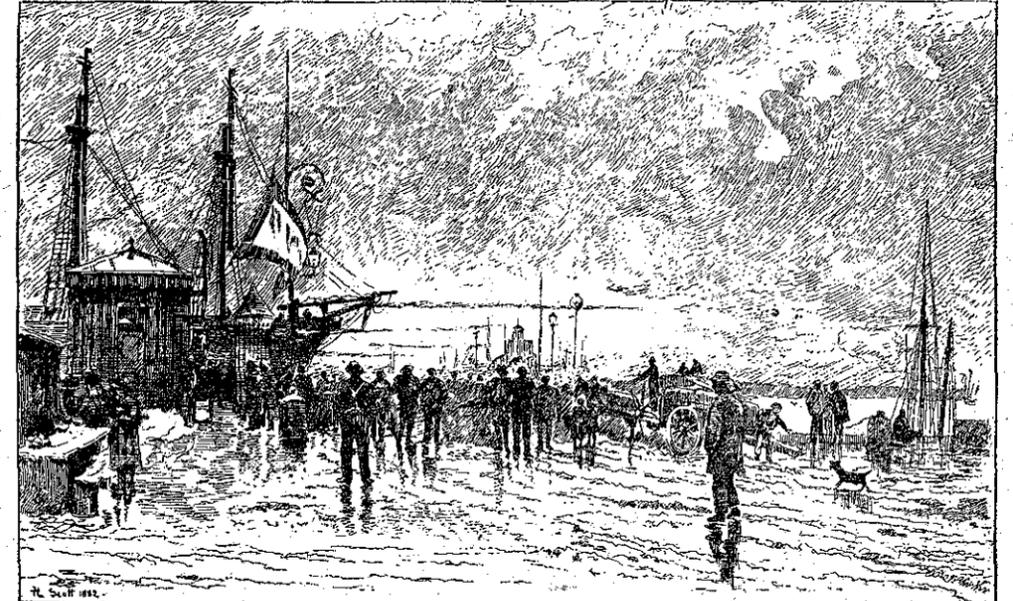
Ἐτάχθη εἰς τὸ Μάελοστρον, εὐρηκα ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι μου τὸν Δεκαπενταετή Πλοίαρχον! Ὁ θεὸς μου εἶχε παραγγεῖλη εἰς τὸ γειτονικόν μας Βιβλιοπωλεῖον ὅλα τὰ Πάραδοξα Ταξείδια τοῦ Ἰουλιου Βέρν!

Ἐτελειώσεν! Ἀπὸ τότε, πρὸς μεγάλην χαρὰν τοῦ θεοῦ μου, ἔγινε τὸ ἡσυχώτερον, τὸ καθιστικώτερον παιδί. Νύκτα καὶ ἡμέραν κατεβρόχθιζα τὰ ὠραία ἐκεῖνα βιβλία, δειρευόμενος μὲ ἀνοικτὰ τὰ μάτια νὰ κατέλθω εἰς τὸ κέντρον τῆς γῆς, νὰ ταξιδεύω μὲ ἀερόστατον, νὰ πετάξω εἰς τοὺς ἀστέρους. Ἀλλὰ πάντων μ' ἐτρέλλαινε ἡ θάλασσα, κ' εὐχαρίστως θὰ ἐδεχόμεν αἰωνίαν αἰχμαλωσίαν εἰς τὸν θαυμάσιον ἐκεῖνον «Ναυτίλον», ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ διασχίζω τοὺς ὠκεανούς!..

Ὁ θεὸς μου ἦτο κατενθουσιασμένος μὲ τὸ στρατηγικόν του.

—Δέν το κουνᾶ ἀπὸ τὸ σπῆτι! ἔπαυε λάμβανε.

Ποῦ νὰ ἤξευρε πόσον μακρὰν ἐπήγαίνα... διὰ τῆς φαντασίας!

«Προσελίκυεν ἕλον τὸν κόσμον εἰς τὴν προκυμῖαν.» (Σελ. 34, στήλ. α')

—Ἐνα σωρὸ, θεε μου: Ὁ Πλοίαρχος Χαττερᾶς! Ἀπὸ τῆς Γῆς εἰς τὴν Σελήνην! Ὁ Καῖσαρ Κασκαμπέλι! Αἱ Διεστῆς Διακοπαί!

—Χμ! καλά, καλά! εἶπεν ὁ θεὸς μου, τρίβων τὰς χεῖρας.

Καὶ μόλις ὁ πλοίαρχος Νέμος τῶν Εἶκοσι χιλιάδων λευγῶν

σῆσαν εἰς τὸν θαυμάσιον ἐκεῖνον «Ναυτίλον», ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ διασχίζω τοὺς ὠκεανούς!..

Ὁ θεὸς μου ἦτο κατενθουσιασμένος μὲ τὸ στρατηγικόν του.

—Δέν το κουνᾶ ἀπὸ τὸ σπῆτι! ἔπαυε λάμβανε.

Ποῦ νὰ ἤξευρε πόσον μακρὰν ἐπήγαίνα... διὰ τῆς φαντασίας!

πας μετ' τὴν Ζωηρὰν Φλόγα, Ἐρωθὸν Νέφος καὶ Συννεφῶδη Ἀγρῆν.—τὸ Κίρκειον Ἄσμα μετ' τὴν Μικρὸν Κοπιλάτην, Κρητικὴν Σημαίαν καὶ Ἀνεψιὸν τοῦ Βασιλέως.—ὁ Ἐλικὸν μετ' τὸν Φάρο τῆς Μυκόνου, Κεντρὶ καὶ Σοφὸν Πιττακὸν.—ἡ Ἐχάραις μετ' τὸν Παμπόνηρον Κατεργάτην, Ζιζάνιον τοῦ Γυμνασίου καὶ Σκληρὸν Βράχον.—ἡ Μόνοσις μετ' τὴν Ἰτέαν, Ρόδον τοῦ Λαγίου καὶ Μαραμένον Φύλλον (μετ' τὰ ὀνόματά των, ἂν θέλουσιν) —ἡ Γλυκεῖα Καρδία μετ' τὴν Ἐρωμένην τῆς Ἐμαρμένης, Σπαρτιάτιδα Χειλωνίδα καὶ Ἀφρικανόν Κῆμα.—ἡ Μαργαριτοφόρος μετ' τὴν Ἀμαρυλλίδα, Ἀγγελοῦ Ἀδελφίνου καὶ Λόρδον Βέρωνα.—τὸ Γυμνάσιον Λίου μετ' τὸν Μικρὸν Γυμνασιόπαιδα, Μέλλουσαν Καλλίγηραν καὶ Ζιζάνιον τοῦ Γυμνασίου.—ὁ Ἐπιπέφανος Ἰππέδης μετ' τὴν Λευκὴν Ἀκακίαν.—ἡ Μελλαθροῦ καὶ Μικρὸν Φιλόπατριον.—ἡ Ἀνεμόνη τῶν Πατησίων μετ' τὴν Κοπιλάτιδα Κύνθον, Αἰ-Δαίφ τῶν Πατησίων, Κεντρὶ καὶ Λαγοροστερῆ Ναυαρχον.—ὁ Ἀγγελος τῆς Ἀγάπης μετ' τὸν Κάλωκα Ρόδου.—τὸ Μολδὸν Λαβὸν μετ' τὸ Σκαριδάκι, Χρυσόπτερον Ἀλιωνά καὶ Κόκκινον Καπελάκι (ἂν θέλουσιν μετ' τὰ ὀνόματά των).—ἡ Ἀκτίς τῆς Ἐλευθερίας μετ' τὸν Βασιλέα τῶν Ναυτῶν, Μελεχρὸν Ἀκτίνα καὶ Λευκὴν Ἀκακίαν.—ἡ Πράσινη Ἐσοχὴ μετ' τὸν Λίον Μέλαθρον, Λευκὴν Ἀκακίαν καὶ Κρητικὸν Κάστανον (εἰ δυνατὸν μετ' τὰ ὀνόματά των).—τὸ Ἄσμα Νηρηίδος μετ' τὸ Κεντρὶ, Κονασιμόδον, Ἐσμεράλδην καὶ Ταγγέτην (μετ' τὸν ὄνομα τῆς).—ἡ Ἐρημίτις μετ' τὸ Ζιζάνιον Γυμνασίου, Ζιζάνιον Ἀρσακίου καὶ Μυστηριώδη Φύσιν (μετ' τὰ ὀνόματά των).—τὸ Θαλασσινὸν Λοιδοῦ μετ' τὴν Τριφυλίαν, Κυκλαμιὰν καὶ Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγάπης.—τὸ Κορινθιακὸν Κῆμα μετ' τὸ Ζιζάνιον τῆς Γειτονιάς, Τραγιάσαν καὶ Χλόνητον Κρητισσοῦ.—τὸ Νερόστατον μετ' τὸ Φιλοσοφικὸν τὸν Ἀχαιὸν, Ἄδραν τῆς Κερκόρας καὶ Ἀγγελοῦ τῆς Ἐδέχρας.—ὁ Κονασιμόδος μετ' τὴν Διαφροσερῆ Ἐλπίδα καὶ Ἀρατιὰν (μετ' τὰ ὀνόματά των).—ἡ Ἐφροσική Μαργαρίτα μετ' τὸ Ζιζάνιον τοῦ Ἀρσακίου, Φουγάρο τῆς Ἑγγεσίας καὶ Ἐσμεράλδην.—ἡ Ἐφροσική Κορη μετ' τὸ Σκαριδάκι, Ἀράκι τοῦ Γαλατερῆ καὶ Φάσμα τῆς Νυκτός (μετ' τὰ ὀνόματά των).—ὁ Κυκλαδίτης μετ' τὸν Ἀγγελοῦ Ἀδελφίνου Κρόσταλον καὶ Βασιλέα τῶν Ναυτῶν.—ἡ Κοπιλάτις Κύνθον μετ' τὸ Φουγάρο τῆς Ἑγγεσίας, Γλυκεῖαν Καρδίαν καὶ Ἀμαρυλλίδα.—τὸ Ἐαρινόν Ἄρωμα μετ' τὴν Ἄλλον τοῦ Κηφισσοῦ, Λευκὴν Ἀκακίαν καὶ Αἰ-Δαίφ τῶν Πατησίων (μετ' τὰ ὀνόματά των).

ὅλα καλὰ, σὺ ἐχίλασες τὸν κίρκον μετ' τὸ ξεπί-
θιμά σου, ὑπάρχοι!) Κ. Γ. Πετρίπουλον (ἔστει-
λα ἔγινε καλὰ ;) Ἀγριοπούλουδον Ἄδρον
(δέν περᾶσαι θὰ εὐρη; ἀργότερα ἄλλα;) Μαρί-
δαν τοῦ Ἐθρίπου (ἔστειλα πρὸς τοὺς νέους συν-
δρομητὰς τὰ φυλλάδια, ἐλήθησαν;) Καλλιτε-
χνικὴν Γραφίδα, Ἐλικὸν Οὐρανόν, Τηλέ-
μαχον, (ναί) Τράταν τοῦ Ἐθρίπου Φαράν
τοῦ Ἐθρίπου, Φουγάρο τῆς Ἑγγεσίας (θαύματα,
βλέπω, κάμνετε σὲς!) Μόνοσις (διὰτὶ δέν τῆς
τὸ γράφεις σὺ; εἶ.ε ἀγάγη νὰ το διαβάσωσιν καὶ
οἱ φίλοι μου;) Κελαϊδίστραν, Ἀντιγόνην (δέν
ἔχει καμμίαν ὑποχρέωσιν νὰνταλλάξῃ, ὡστε ἡ πλη-
ροφῶρα περιττή;) Ἀνυπόμονη Καρδία ([Ε] διὰ
τὴν ὥραν ἐπιστολήν κ' ἐδῶ ἔχομεν λαμπρὸν
καρὸν) Ἐβανθίαν Ζαχαράκη (ἔστειλα ἐκ
νέου. Τὸ λῆθος εἶνε τοῦ ταχυδρομίου) Χρυσό-
πτερον Ἀλιωνά (ἀνταλλαγὴ Δελταρίων δέν
γίνεται ἢ ἀ τοῦ γραφείου μου, ὡστε μὴ ἐξακολου-
θῆς νὰ σέλλῃς.) Πέτρον Θ. Γροπάρην (καλὴν
πρόσθεον εἰς τὸ ξεπίθωμά μου) Μικρὸν Βεδουίαν
([Ε] διὰ τὴν ὥραν καὶ τόσῳ καθαρογραμμέ-
νῃ ἐπιστολήν) Λοζίαν (περιμένω) Ἐρωθὸν
Νέφος ([Ε] διὰ τὴν εὐφύα ἐπιστολήν) Ἐπε-
ρήσαν Ἐλληνίδα κλ. κλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 20' Ια
νοναρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Αἱ Ἄσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 16 Μαρτίου.
Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐκ τῶν ὁποίων δὲν νὰ γράψωσιν
τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, κοιταίται ἐν
τῷ Ἐπιπέφῳ μας εἰς φακίλλους, ὧν ἕκαστος
παρεῖχε 20 φύλλα καὶ τεμάτια φρ. 1

24 Μαγικὴ Εἰκὼν.

Ποῦ εἶνε οἱ δύο καλλιτέχναι;
[Τὰ κεκρυμμένα πρόσωπα θὰ ζωγραφισθοῦν ἀπλῶς
ἐπὶ τοῦ χάρου των λύσεων, ἂνευ περιγραφῆς.]
23. Λεξιγράφος.
Πολίχη εἶνε τὸ πρῶτον μου ποῦ ἀπ' τὴν Γραφῆν
[εἰξεύρεις
Τὸ δεῦτερον ἐστὶ σῶμά σου εὐκλῆως θὰ το εὐρη-
σῃς. Στὸ σύνολόν μου ἦρα θὰ ἰδῇ ἐξουστῶν,
Ποῦ ἔχει κἀμὴ θαύματα 'ς ἀγῶνα ἱερὸν.
'Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἑλλήνου Σηματογράφου
26 Ἀναγραμματισμὸς.
Μετὰ τὴν νύκτα ἔρχομαι, ὡς ἔχω ἂν μάψιτῃς.
Μ' εὐρίσκεις ἐτῆ γραμματικῆ, ἂν μάναγραμμά-
[τῆς].
'Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πλοίου τοῦ Δουναβίου
27. Αἶνεμα.
Ποταμός, τὸ ὕδατά μου εἰς κινήν χώραν κυλίων,
Πόλις γίνουαι ἄρχαια, δύο γράμματά ἀποκλείων.
'Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Θεαγόνου
28-29. Μεταμορφώσεις.
1.— Ἡ Ἄσος διὰ 4 μεταμορφ. νὰ γίνῃ Πάτρις
2.— Ἡ Ἄσος δι' 7 μεταμορφ. νὰ γίνῃ Θῆρα.
'Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Λευκοῦ Κόινου

50 Μωσαϊκόν.
Πέρω αὐτὰ, τυρὶ καὶ μήλα,
Κ' εἰς τὸ τέλος πάστα,
Καὶ μ' αὐτὰ θένον σκαρώνω,
Μὰ πῶς πλέον... ἄς τα!
'Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Γεωγ. Δ. Παπᾶ
31. Γωνία.
Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν κινεμάται ἐργαλείων.
+ * * * = Νῆσος.
* + * * = Ὀρυκτόν.
* + * * = Ἐπίρρημα τόπου.
* + * * = Ἰερά πόλις.
+ * * * = Δένδρον.
'Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἰακώβου τῆς Ὀμίλης

32. Ποικίλη Ἀκροστιχίς.
Τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων, τὸ πρῶτον
γράμμα τῆς πρώτης, τὸ δεῦτερον τῆς δευτέρας,
τὸ τρίτον τῆς τρίτης, καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, σχημα-
τίζουν ἄρχαιον βασιλέα.
1, Πρωτεύουσα κράτος. 2, Πόλις τῆς Ἑλλάδος.
3, Ἰχθὺς. 4, Ἐρπετόν. 5, Θηρίον. 6, Φυτόν.
'Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Εὐφροσύνη Βλαχὸς

35. Ἑλλισοσύμφωνον.
α - η - εη - ασο
'Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μολὸν Λαβὸς

35. Γρίφος.
:: 1/2 CT Ρωμ Η 11
'Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κράθιος

Λ Υ Σ Ε Ι Σ

ὁ ἰσοπεδιστικὸς Ἄσος τῶν φύλλων 44 καὶ 45

478 Ἡ λύσις τῆς Μαγικῆς Εἰκόνος ἐδημο-
σιεύθη εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν τοῦ 52ου φύλ-
λου.—479. Ἐνέδρα (ἐν, ἔδρα)—480. Παγα-
σαι (πᾶ, γὰ, σέ).—481. Σάκος-Κάσο.—482.
Κόρατ-κρᾶ.
483. ΕΚΑΣ 484 ΑΥΡΑ (ΚΑΥΡΑ ..
ΚΙΝΑ ΓΜΗΝ (συλλαβιστικῶς)
ΑΝΗΡ ΡΗΜΑ (ΤΑ ΜΗΡυαριστικῶς)
ΣΑΡΑ ΑΝΑΣ (αἶθε ἈΝάμασσο...)
485-486. 1, Ἡ θύρα εἶνε μέρος τοῦ οἴκου.—
2, Ἡ κίθαρα παίζει μελωδικῶς.—487. ΝΕΙΛΟΣ
[50 (ν') + 5 (ε') + 10 (ι') + 30 (λ') + 70 (ο')
+ 200 (σ') = 365].—488. ΑΚΡΙΣ—ΚΡΕΜΑ
(Ἀκτίς, ΚΡᾶμα, ΡΕῦμα, ἸΜάτιον, ΣΔμα.)
—489. Τοῖς σεαυτοῦ πρὸς θεοῦ.—490. Τὸ
πνεῦμα ὀξύνεται διὰ τῆς παιδείας.

491. Λαχώρα (λά, χώρα).—492. Καλάμι (κά,
λά, μι).—493. Φάρος ἄρρῶς.
494. Σ 495. ΠΑΣΑ ΠΑΣΑ ΠΑΣ Ἀνὴρ.)
ΜΕΝ ΑΠΩΝ (οἱ ἈΠΩΝ)
ΜΑΙΟΣ ΣΩΜΑ (μαθητῆς Ὁ Μαθητᾶ.)
ΣΕΙΣ ΜΟΣ ἈΝΑΣ (ἈΝΑΣίως.)
ΝΟΜΟΣ
ΣΟΣ
Σ 496. Τὸ Ἄγιον (αἶγιον).—497.
Ὁ ἔχων τὸ μεγαλύτερον κεφάλι.—
498. Τῆ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ Α σχηματίζεται ἡ
ἀκροστιχίς: ΑΚΜΩΝ-ΤΑΡΑΣ (Ἀραράτ, Κα-
ρία, Μάχαρ, Ὁ, Α, Ναός).—499. Τυφλὸς τὰ
τ' ὄσα, τὸν τε νοῦν, τὰ τ' ὄμματ' εἶ.—500.
Πασῶν τῶν ἀρετῶν ἡγεμών ἐστὶν ἡ εὐσέβεια.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπ. 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας
λεπ. 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὄρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ
διελγότεραι τῶν 10 πληροῦνται ὡς 10 λέξεις.]
Ἀνταλλάξω εἰκονογραφημένα δελτάρια τοῦ
ἔξωτερου.— Mlle Popi S. Michalaco-
poulos, Patras. (B-6)
Εὐχαρίστως δέχομαι ἀνταλλαγὴν δελταρίων τα-
χυδρομικῶν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν: Mr Kimon
Kyriacos, Minet-el-Gamh (Egypte) (B-7)